

Ez az én reggeli imádságom

“[...] *nous devrions pourtant* [...]”

– C. Baudelaire

Ez az én reggeli imádságom:

ellenőrzöm a folyószámlámat, de a jelszónál

mindig a te születési dátumodat

találom.

Úgy töltöm , hogy nem gondolok rád,

még sincs oly hajnal, hogy ne jönnél

velem szembe oly gyászosan,

miközben utalok,

mint egy kriptából felkelt Lázár.

Te előjössz a számítógép sírjából,

hogy szemrehányóan köszönts engem,

fájdalmasan, a holtak azon gyűlöletével,

melynek magját már élőként is

magadban hordoztad. Mit akarnak a halottak?

Mit akarunk a holtaktól? Hívni őket

aljas cinizmussal, hogy az emlékezőtehetségünket javítsák?

Én arra használom az emlékedet hogy kifizessem a számlákat,

miközben te visszatérsz hozzám, szigorú lényeddel,

hogy rendezd a számlákat a szenvedésemmel.